Ч. 58. Неділя 26 (13) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — До ситуациї на Угорщині. — Подорож цісаря Вільгельма до Танґеру. — З Македониї. — Подї в Росиї і росийско-японьска війна.

Субкомітет зелїзничий ухвалив слїдуючу резолюцию пос. Елленбоґена: Субкомітет по точнім розслїдї материялу орікає: 1) що правительство при внесенім в 1901 р. предложеню затаїло перед Радою державною ясне представлене сподїваних трудностий і коштів будови зелїзниць альпейских і то мимо пізнїйших остережень зі сторони техніків і ґеольоґів; — 2) правительство відтак змінило зовсім підставу і характер ухваленої палатою проґрами будівельної а тим самим дїлало против волї законодавства в справі вивінованя зелїзниць альпейских; — 3) правительство не повідомило в пору о своїм намірі анї навіть о доконаній вже зміні проґрами і переступленю ухвалених вже кредитів а тим самим відняло палатї нагоду контролї і критики, отже нарушило право конституцийне о вотованю кредитів. Зі взгляду на велику економічну небезпечність і на правні наслїдки, які вийшли би з перерваня будови зелїзниць альпейских для держави і інтересованих країв, субкомітет видить ся змушеним припоручити приняте предложеня, але субкомітет уважає за виключене, щоби Рада державна могла мати довірє до теперішного міністра зелїзниць державних, котрого самовільне поступоване творить велику небезпечність для фінансів і господарства держави та противить ся основним законам конституциї.

Доси ще не знати, як буде залагоджена криза на Угорщинї, але то одно лиш річ певна, що від 1867 р. ще нїколи доси справа угорскої держави не була так поставлена на вістрю ножа як доси. Сполучена опозиция неґує всї права корони оперті на угодї з 1867 р. і запоручені нею, а деякі віденьскі ґазети справедливо кажуть, що кошутівска партия хоче довести до того, щоби Угорщина була републикою, котрої президентом був би цісар австрийский. Чи і яке міністерство буде утворене і хто єго утворить, того ще доси не знати.

Велику сензацую викликала в Будапештї вість, що в лїберальній партиї, — давнїйше була она правительственна — грозить нова сецесия. Двайцять послів під проводом віцепрезидента клюбу пос. Сентіванього зібрало ся на нараду і ухвалило завязати партию, щоби она на случай утвореня позапарляментарного правительства перейшла безусловно до опозициї. В виду того, що партия на то не згодить ся, заносить ся на сецесию. Урядово однак заперечують тому. Богато членів опозицийної партиї виїхало вже на провінцию, щоби там викликати опір і наклонити людий до борби з новим кабінетом.

Нїмецкий цісар їде вже на Середземне море, а по дорозї, як звістно, поступить до Танґера. Загально говорять, що ся гостина мимо того, що о нїй наробили, особливо анґлїйскі ґазети, богато шуму, не буде мати такого значіня, яке їй приписують; що найбільше вплине она користнїйше на інтереси нїмецкі, але зі справою протекторату Франциї в Мароккy не має она нїякої звязи. Нїмеччина і єї цісар не противні протекторатови Франциї, скоро би лиш інтереси Нїмеччини не потерпіли.

Грізнїйше звучать вісти з Балкану. Порта виступає знову з жалями против Болгариї, що єї аґенти ширять ворохобню в Македониї, а правительство турецке змушене знову висилати войско против ворохобників. В Альбаниї знову варить ся і кипить, а осередком непокоїв єсть Мітровіца. В виду того настала в Константинополи знову обава якихсь запутанин з Болгариєю і Туреччина — як доносять до Lokal Anzeig.—зачинає знов зброїти ся. Турецкий заряд войсковий замовив нові пушки у Крупа, котрі мають бути небавком доставлені. На всякий случай не надійдуть они скорше як нові пушки, котрі замовила Болгария у Франциї.

З Петербурга доносять, що намірений замах на вел. кн. Алексія єсть дїйстно фактом. Чоловік, котрий хотів з бомбою дістати ся до

Батько і син.

(З хорватского — Вячеслава Новака).

Село Н. стиснуло ся на невеличкім просторі над самим берегом моря і на перший погляд виглядає зовсїм привітно. Від моря обіймають єго два узгіря, а з противної сторони підпимають ся великі тераси старенезного Велебіта.

Населенє добродушне, але горде, як мало де; як довго по морю кружили вітрильні кораблї, всї мужчини вибирали ся крізь море в широкий сьвіт і вертали до родинного села з заробленими грішми, щоби розживати ся в достатку. В сьвітї научили ся двох або трех чужих бесїд а що більше їм нїчого не хибувало, то мали причину задирати до гори голови. Нинї ті доходи пропали. Сила пари заступила морецку штуку і відобрала мешканцям нашого села найважнїйше жерело зарібку. Живуть тепер, особливо в зимі, аж пожаль ся Боже! Але давна гордість перейшла з кровю в дальших потомків і тому повстало чимало насьмішливих приповідок, якими чужосторонні стрічають мешканців Н., як лиш ті покажуть ся де поза своїм „містом“.

Як між простими людьми водить ся, є в нашім селї чимало достойної старшини, котру окрім гордости опановує також демон зависти, що острими кіґтями роздрапує домашну згоду. Впрочім Н....ни горячі патріоти. При всяких виборах та инших подіях в житю Хорвата, що електричною струєю лучать разом всї хорватскі серця, в єго грудех прокидає ся народна гордість і запалюєсь сьвяте одушевлене: що за розкіш умирати за вітчину! Лише коли між ними покаже ся чужинець, котрому се патриотичне одушевлене осоружне, скривають єго, бо хотять показати, що мають „сьвітову огладу“. Простодушні і незіпсуті, як невинні дїти, із „сьвітовою огладою“, але не досить огладжені для сьвіта, гадають, що все, що приходить з чужини, блискуче як зьвізда, а хочби й було инакше, то все таки треба шанувати добру славу села.

Одного року явив ся в нашім селї якийсь новий чоловік. Високий, кремезний, русявий, з гарним, здоровим виглядом; ішов і держався так самосьвідомо та гордо, що вся Н...ска інтелїґенция подобала коло него на смирні курки нобіч гордого когута на подвірю. Був родом з Відня і Н...ці думали про него всїляко: одні казали, що він дуже образований і розумний чоловік, другі вцевнювали, що се бувший вахмайстер віденьскої полїциї та що вислав єго сюди якийсь свояк з віденьского підприємства, котре експльоатувало колись тут велебитскі лїси; він мав визискати ті останки, які ще лишили ся.

Оба ті сторонництва, що так різко супеpечили собі поглядами що-до Віденьчука, все таки старали ся на випередки подобатись чужинцеви лїпшою нїмеччиною та вічливійшою прислугою. Чи Віденьчук через се загордів або може мав де всемогучого покровителя, то однак певне, що склала ся ось-яка істория.

Одного дня фінансова сторожа придержала якусь посилку до Віденьчука, за котру треба було заплатити митову належитість. Кріпкий чужинець хоче забрати посилку силоміць, але сторожа не дає, бо припис сьвятий а закон строгий і хто сьмів нарушити єго в селї на очах многих бідних людий, що так часто мусїли гірко відпокутувати за „контрабанду“! Сторож поясняє, що се закон і припис, але насильний Віденьчук звертає ся кілька разів до зібраної інтелїґенциї, кажучи:

— Що та собака бреше?

Всьо мовчить. Там закон, тут чоловік з Відня — і одно і друге нїяково нарушити...

Зібрані люди дожидали з напруженем, як скінчить ся спір, і роз'ярений Віденьчук, бачучи, що єго поклонники опускають, починає уступати. Але щоби відплатити ся за свою неудачу, крикнув на ціле горло:

— Ти хорватска собако!

Ті слова вразили всїх єго приятелїв дїймаючо; всї поспускали голови і почали розходили ся, думаючи смирно: Слава Богу, що всьо скінчило ся!

Нараз виступає перед Віденьчука старець, підпираючись палицею; лице в него червоне, очи блестять молодечим огнем, і відзиває ся досить доброю нїмеччиною:

палати, не хоче дати нїяких пояснень. Дописувателї заграничних ґазет доказують при сїй нагоді, що тота бомба не булаби нїчого вдїяла великому князеви, бо він вже перед тим виїхав тихцем за границю.

До „Daily Express" доносять з Петербурга, що в середу вiдбула ся в царскiм селї нарада, в котрій взяли участь мiнiстри, ґенерали і адмiрали. Обговорювано справи фiнансові і военнї. Крім вел. князів висказували всї переконанє, що Росия не мае вигляду на успіх в теперішнїй війнї. Цар упирав ся при своїм поглядї і казав, що рішив ся вести війну до кінця. На то заявив один з мiнiстрів цареви, що скоро не визискає теперішної хвилї, коли ще манджурска армія єсть досить сильна і Японцї не заняли ще анї пяди росийскої землї, то за кілька місяців ситуация буде гірша і треба буде заключити некористний мир. Цар учувши то, розгнїваний вийшов з ради.

О дальших рухах росийского і японьского войска нема доси докладних вістий і здаєсь, що настав на якийсь час спочинок. Де подїла ся армія ґен. Ренненкампфа, при котрій був австрийский аташе войсковий ґр. Шептицкий, і що з нею стало ся, навіть в Росиї не знають. Родина капітана ґр. Шептицкого запитувала про него в Петербурзї а звiдтам вiдповiли, що навіть не знають, що стало ся з армією ґен. Ренненкампфа. — О скілько можна здогадувати ся, Японцї посувають ся в трох напрямах; одна часть іде вздовж зелїзницї до Харбіна, друга за армією Лїневича до Кіріна а третя мабуть старає ся вiдтяти Лїневичеви дорогу до Владивостока. Припускають також, що вздовж корейского побережа іде нова армія до Владивостока, котра призначена до облоги сего міста.

Новинки.

Львів, дня 25-го марта 1905.

— **Нові помірові повіти.** Мiнiстерство скарбу дозволило, аби в роцї 1905 утворено шість нових геометричних повітів в Галичинї, а іменно в Кентах, Дембици, Переворску, Лїшках, Щирци і Розвадові.

— **Вежа на церкві сьв. Параскеви** у Львові при улици Жовківскій, побудованій в р. 1644 волоскими господарями, а вiдновленої в р. 1855, грозить заваленєм. Позаяк не можна єї вже направити, ухвалив маґiстрат вибудувати нову нову вежу і затвердив пляни і кошториси на квоту 25.000 корон.

† **Жіль Верн,** славний француский повістеписатель, помер вчера в Аміян у Франциї. — Уроджений 1828 року в Нант, Верн, покінчивши низші школи, посьвятив ся спершу правничим наукам, однако вскорі замінив їх на науки природознавчі, а рівночасно видав 1863 р. першу свою повість п. з.: „Cinq semaines en ballon" („Пять тиждів в бальонї"), розпочинаючи нею довгий ряд повістий з области природознавчої, котрі розславили его назвище по цїлім сьвітї. Таких повістий написав Верн кількадесять. Толковані майже на всї европейскі язики, діждали ся они нечуваного розголосу, особливо серед молодежи, котрої любимцем Верн лишить ся на завсїгди. — З найбільше звістних повістий его наведемо слїдуючі: „Дїти капітана Гранта", „Подорож до місяця", „Подорож довкола землї в 80 днях", „Подорож до середини землї", „Зима серед ледів", „Пятнайцятилїтний капітан", „З Москви до Іркутска", „Десять тисяч миль під водою", „Матій Сандорф" і т. ин. Богато з его творів переложено й на руский язик. Збірне видане творів Верна у француским язицї обіймає 34 томів. — Перед кількома лїтами Верн отемнїв і перестав писати. Мешкав в Парижи, а недавно перенїс ся до Аміян, де помер в 77-ім роцї житя.

— **З угорскої Руси.** Угорске правительство заходить ся від кількох лїт около материяльного подвигненя угорских Русинів. За его почином засновано в Нижних Верецьких школу молочного господарства т. зв. „Руску акцию", де що року будуть приймати по кількох селян для вивченя молочарства. Сего року від дня 1 цьвітня приймуть там на науку 5 селян, які крім безплатного удержаня будуть побирати місячно 6 до 10 К винагороди. В Нижних Реметах засновує „Руска акция" фабрику пітучих цьвітів, в якій найде роботу спершу 100 дївчат а пізнїйше 300.

— **Відкрите Сімпльоньского тунелю** назначено — як доносять з Ізелї — на день 30-го вересня с. р. На запрошенє швайцарскої Звязкової ради заявив італїяньский король Віктор Емануель, що рада возьме участь в тім горжестві. Король вiдкриє зелїзничий шлях між Ізелею а Бриґ, де вiдбуде ся горжественне принятє. Рівночасно вiдбудуть ся з тої нагоди великі торжества в Льозанї і в Медиолянї.

— **Смерть від затроєного зуба.** Вчера по полудни вiдбув ся у Львові похорон бл. п. Ів. Харжевского, учителя школи сьв. Антонїя, котрий став жертвою страшної пригоди. Іменно внаслїдок затроєня болючого зуба, дістав закаженя крови, котре до кількох днів закінчило ся смертию. Небіжчик числив 36 лїт.

— **Під колесами поїзду.** На зелїзничім шляху між Кленчанами а Менциною переїхав онегди особовий поїзд зелїзничого стражника Франца Шведа, котрий робив службу нетверезий.

— **Пригода з оружием.** З Чесанова доносять: Паробок в Вігаях, Андрій Сикора, бавив ся онегди так неосторожно револьвером, що пострілив 12-лїтного хлопця Леона Шіка. В грізнім станї перенесено раненого до шпиталя.

— **Засьміяв ся на смерть.** Кельнер в однїй з реставраций в Вілїямсбурґу в північній Америцї почув добрий жарт і так сердечно з того сьміяв ся, що дістав серцевий удар і погиб на місци.

— ***Як карають фальшівників?*** В Манїлї на Филипиньских островах, що належать до Сполучених Держав північної Америки, засуджено фальшівника чеків вартости 1.500 долярів, на 60 лїт і 5 днів вязницї. Справдї по американьски!

— **На продаж реальність.** В Кропивнику, калуского повіта, вiддаленім о 5 кільометрів від міста і зелїзничої стациї в Калуши, єсть на продаж хороша реальність по бл. п. Прокопі Кушлику, складаюча ся з 15 морґів, в тім 12 морґів орної землї, з великим овочевим садом і около 3 морґів сїножати і ліса, з красними господарскими будинками, положена при гостинци і надаюча ся як-раз на крамницю. Близші вісти у о. Іл. Січиньского в Вістовій, почта в місци, або в канцеляриї тов. Качковского у Львові.

— Длячого ви називаєте его собакою? Він присягав на вірність своїй службі і стереже цісарского майна по праву та присязї. Він не бреше, а говорить. Так навчила его мати, і хто винен, що ви его не розумієте? Ось я тут, говорітъ зі мною; вмію по нїмецки, італїяньски, француски, анґлїйски і по грецки.... Говоріть! Коли ви в праві, то буде по вашому — але собакою его не називай, бо инакше я тебе, худобо, тим кийом!...

Старець підносить палицю, але она тремтить перед головою збентеженого Віденьчука. Громадяни торкають ся лїктями і з поміж товпи роздають ся оклики:

— Бий, не бій ся нїчого!

Опущений Віденьчук нагло вiдвертає ся і вiдходить швидко. Так скінчила ся та незвичайна подія в громадї Н.

II.

Івіца Дражич — так звав ся старець — був найстаршим в цїлій місцевости. Трийцять лїт тому взад він з'їздив на ріжних морях цїлий сьвіт; вже малим хлопцем вибирав ся на місцевих кораблях до Ценґу, Реки, Триесту, до Зари і Раґузи. Все на корабли, все на мори привик до вічного гойданя, так що на земли чув ся неповоротним і чужим. Всякі вітри, їх силу та зміну вичитував з кождої хмарки, що показала ся на небі, на кождий удар вітру або филї вмів наставити вітрило, випередити сей удар кермою і знищити его силу, коли вже здавало ся, що корабель піде в чорну глубину. Коли у перве виплив на широкий океан, Европа щезла з его очий як звістна сторона, як велика вітчина, в заміну за новий, незнаний ще сьвіт. На американьскій земли бере свою заслуженину і виступає з корабельної служби, бо так зробили всї старші его товариші. Безжурне житє у веселім товаристві також єму служило, як довго позволяли гроші, а вiдтак він пішов на другий і третий корабель: кілько пристаний, тілько капітанів. Раз були его товаришами Італїянцї, другий раз Французи, то знов Анґлїйцї, Нїмцї, Греки. З кождої мови вивчив ся сейчас кілька слів а коли корабель кружив по мори три місяцї, чув пісні і оповіданя у всяких мовах і виучував ся їх легко як дитина, що на чужинї забуває рідну бесїду.

По пятнайцяти роках вертає у перве до вітчини і з цїлої ріднї застає лише стареньку матір. Батько спочивав уже в земли, сестра віддала ся до Дальмациї, молодший брат пішов також на море і стара матїнка молила ся сама одна до сьв. Миколая, щоби втихомирював вітри та бурі і хоронив єї дїтий перед смертию та загибілю.

Місто брата та сестри застає дома дівчину, ледви шіснайцятьлїтну. Мати сказала, що она з горішної Подґориї, сирота, однїсенька на сьвітї, а що їй також важко було в такім віцї самій проживати, то взяла дівчину до себе; та й не жалує, бо дитина добра і люба.

Іво був сему рад. Дівчина була гарна і єму було коло неї приємно. Що день зазирає глубше в єї прекрасні очи і вкінци замічає, що ті очи запалили в его серци горячий огонь.

В селї пішла поговірка про хлопця та дівчину, що жили під одним дахом; балакали більше злого, як доброго. Але під Рiздво оголосив парох заповіди і скоро опісля Іво та Анна повінчали ся.

Увесь чар розкішних снів, які серце Івона снило на далеких морях про домове огнище, здійснив ся тепер в повнім щастю. Два роки минуло як дві золоті години. В надії, що до року щасливо поверне, Іво вибрав ся знов на море. Та по кількох місяцях досягла его в однїй американьскій пристани вість, що Анна, уродивши здорового сина, померла. Немов ножем зранила его ся вість глубоко в серце і двайцять лїт не знали про него нїчого в рідних сторонах.

По дванайцяти роках довідав ся в льондоньскій пристани, що его земляк Іван Драґічевич упав нещасливо з щоглї і лежить тепер недужий в шпитали. Сейчас прийшло єму на гадку, що се може бути его син. Природна любов до власної крови віджила на якийсь час в его серци. Він погадав, що зійде ся з власним сином, але его вдача стала між чужими людьми сувора і тверда, і він, що так часто бачив отвертий гріб перед собою, хотів лише подати синови як землякови руку і бути єму приятелем, коли він чесний чоловік; зовсїм так як кождій иншій людинї, для котрої цїлий сьвіт став вітчиною.

Іде до шпиталю і з довідує ся з книг, що нещасний зове ся Іван Драґічевич, є родом з Хорватиї в Австриї, з громади Н., є сином Івона і Анни Дражич, з дому Мандич.

Ту був его син....

В тій хвили прошибає его незвичайне чувство і він мимохіть підносить очи до неба: Коби лиш син був здоров!

Війшовши до комнати, перебігає очима недужих. Ступає поміж лїжка і дізнає все сильнїйшого зворушеня. Нараз зупиняє ся, а его груди немов щось придавило. Хвильку стоїть неповорушно, вiдтак складає долонї, підносить до лиця і починає голосно плакати. То лице і ті очи він бачив тому двайцять лїт! То було лице небіжки Анни, що в глубинї его серця полишила такий образ, якою була, коли побачив єї у перве — — — — — — — —

— **Убийство на хрестинах.** З Березова доносять, що тамошний огородник Іван Гуцько справляв в своїм домі хрестини. По обильнім почастунку прийшло між ними а одним з гостий Михайлом Нистецким до бійки, серед котрої Гуцько вхопив ніж і пробив ним Нистецкого, так, що той до кількох годин помер. Гуцько і єго жінка також ранені. Арештовано їх і відставлено до суду.

— **Плаваюче Монте Карльо.** З Льондона доносять: В Новім Йорці завязало ся товариство, котре дуже хитро уміє обходити строгі приписи американьского права против газардових игор. Именно закуплено корабель, котрий відбуває короткі подорожі морскі. В хвили, коли корабель єсть в віддаленю трех анґлійских миль від американьского берега, подорожні не підлягають вже американьским правам. Тоді розпочинають ся на корабли газардові гри, в котрих ріжниці бувають дуже великі. Той корабель устроєний з нечуваними вигодами. Телеґраф без дроту лучить єго з берегом. Ціни їзди дуже великі. Місце в каюті на чотири особи коштує 30 корон денно, а удержанє 40 корон, не вчисляючи вина, за котре платить ся окремо. Крім того оплачують подорожні величезні суми за картове, так що товариство робить знамениті інтереси.

— **Джума в Індиї.** З Індиї доносять, що джума, яка там ніколи не вигасає, прокинула ся знов в грізних розмірах в провінциях Оуд, Роґілянд і Пенджаб. В однім тиждни умирає там по 35.000 осіб. Анґлійске правительство старає ся вправді поліпшити в тих провінциях санітарні відносини, але надаремно. Індиї укривають пошесть так довго, як лише можуть і не дають собі защіплювати протиджумової сукровиці, яка впрочім не богато там помагає. Люди жиють в домах гірше безрог, сплять разом і досить одного заджумленого в родині, аби ціла родина упала трупом. В деяких домах найдено по кільканайцять осіб, що померли на джуму. В 1903 році, як виказує статистика, погибло на джуму поверх міліон осіб.

Телеґрами.

Канеа (Крета) 25 марта. Ватага зложена з 600 людий, а належача до партиї опозицийної, явила ся вчера в сторонах Теріссо. Ціль єї не знана. Межинародне войско сконсиґноване в касарнях жде приказу італіяньского начального команданта.

Льондон 25 марта. До Daily Mail доносять з Мадриду під вчерашною датою: В тутешних кругах заслугуючих на довіре зачувати, що вчера розпочали ся переговори в справі подружа іспаньского короля з княгинею Патрикією Конно (Connaught). Круги дворскі думають, що успішний вислід тих переговорів єсть запевнений.

Льондон 25 марта. Поранні часописи доносять, що в послідним і передпослідним тиждни вели ся неофіцияльні переговори мирові. Японці по битві під Мукденом дали до пізнаня головні точки мирових условий. Доручено чено їх правительству в Петербурзі. Міністри російскі заявили ся за переговорами з Японією; цар однак ще не рішив ся.

Льондон 25 марта. До „Daily Mail“ доносять з острова сьв. Маврикія: Прибувший тут корабель „Аврора“ видів першу і другу ескадру балтийску у віддали 800 до 900 морских миль на полудневий захід від Цейльону, в напрямі до сундайских островів.

Льондон 25 марта. „Daily Telegr.“ пише: Маємо причину припускати, що Японія небавком перестане упирати ся при жаданю контрибуциї воєнної, скоро одержить виразну ґарантию тревалих користий зі здобутих земель. Не сумніваємо ся, що японьске правительство зрече ся грошевого відшкодованя, скоро Анґлія сама або разом зі Сполученими Державами возьмуть на себе запоруку додержаня условий мира.

Господарство, промисл торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 24 марта. Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·35 до 6·50; овес 7·20 до 7·60; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 7·30 до 7·75; ріпак 10·75 до 11·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 11·—; вика 10·60 до 11·50; бобик 7·25 до 7·80; гречка 8·20 до 8·75; кукурудза нова 8·75 до 9·—; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 55·— до 85·—; конюшина біла 40·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 85·—; тимотка 22·— до 28·—.

По двох тижнях єго син вийшов здоров із шпиталя. Цілий час з ним не розлучав ся; держачи єго руку і глядячи в єго гарні, молоді очи, слухав кождого єго слова. Чув ся зовсім відмолодженим коло свого сина і вкінци рішив ся вернути до вітчини та жити з молодцем спокійно.

Дома упорядкував свою хату і збудував синови судно, щоби міг їздити і продавати, чого в селі було треба.

В селі кождий поважав старого; навіть місцеві пани позволяли єму сідати з ними в гостинници при однім столі, бо він знав про всіх людий, що їх сотворив Бог, геть розказувати, які они: одні жорстокі, другі сумирні, треті погані, инші знов люблять пити, ті знов волять над і все женщин, тамті вірних товаришів, деякі дуже хитрі або страх рвуть ся до торговлі.... А кождого разу він розпочинав: то було в Льондоні, то в Калькуті, то в Ню-Йорці, то в Царгороді, а відтак засипували єго питанями, як они зовуть сесе або тамте, всі ті народи, про котрих він розказував і розказував.

Всьо було тепер по єго бажаню, всьо гарне, лишень здавало ся старому, що в хаті нестає жіночих рук. Одного вечера він сказав так до сина:

— Молодий ти і здоров — мовив єму — але в трійку було би мені та й тобі ліпше.

— Чому ні, отче — сказав Іван, силуючись на спокій, але кров так і ударила єму до лиця.

— Чи ти найшов собі яку дівчину? — питає старий живо.

— Найшов — бідна, але добра і красна.

— Ну, гроші! О се клопочемо ся, бо за то купуємо хліб. Як дівчина моторна і має гроші — добре; як моторна і не має гроший, також добре, скоро лиш твому серцю люба. Чим була твоя мама? Також убога людска дитина.

— Та й она убога, хоч не жебрає.

— Любиш єї?

— Люблю.

— З чесної родини?

— А вжеж.

— Чи ти був би з нею щасливий?

— Серце мені каже, що був би!

Старець попадає в задуму, а відтак починає поважним, торжественним голосом:

— Добре, любчику, ти жениш ся, а не я, або хто инший за тебе, тому ти в праві, що сам вибираєш. Але я старший і знаю більше як ти. Я не хочу казати: „Привяжи коня там, де показують тобі старші, а потім ти не винен, коли вовк єго задусив“, але серце є твоє, нехай вибирає, хотяй і розум має своє сказати. Старший я, як сказано, бачив досить в сьвіті і по наші пізнаю, що за голова нею вкрита. Знаю також женщини і про жінку скажу тобі ось-що: Добра жінка, що має перед людьми встид і покору, що своїм розумом навчить тебе говорити, то посілість велика як цісарска монархія. Лиха жінка приносить нещастє, затроює тобі серце і вижирає тобі живцем мясо. Ліпше тому, кому Бог бере житє, ніж як зсилає на него нещастє через лиху жінку. Скажи, як твоя дівчина зове ся?

— Дора Девчич, з горішної Подгориї.

— Я вже старий, вино зараз мене розігріє; на нині того досить.

(Конець буде).

НАДІСЛАНЕ.

Вже вийшов

Альманах „Учителя“

(збірка популярно-наукових розвідок)

видав Комітет редакцийний „Учителя“; ціна знижена з 1 К на 70 с., Львів 1904. — Дохід призначений в части на удержанє І приватної женьскої семинариї учительскої. Замовляти можна в Тов. Педаґоґ. ул. Сикстуска 47. Зміст слідуючий: 1) Др. В. Левицкий: Етер космічний (ст. 1—11). — 2) Др. В. Щурат: Герберт Спенсер і єго фільософія (1—7). — 3) Др. О. Макарушка: Житє слів (1—7). — 4) Др. В. Левицкий: Про поступ фізики в послідних часах (1—12). — 5) Др. С. Рудницкий: Ліси в господарстві природи (1—10). — 6) І. Верхратский: Рецензия руского перекладу про „Дарвінізм“ Ферріера (1—17) [з дуже цінними замітками о рускій мові]. — 7) Др. В. Левицкий: Основні одиниці в фізиці (1—7). — 8) Др. О. Макарушка: Понятє, завданє літератури з поглядом на літературу українсько-руску (1—8). — Сі розвідки для кождого вельми інтересні та творять знаменитий субстрат для популярних викладів і відчитів.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).